

Przegląd Sądowy

MIESIĘCZNIK

HENRYK PIETRZKOWSKI

Kilka uwag o egzekucji obowiązku usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych

PIOTR RYLSKI

Wygaśnięcie dalszego pełnomocnictwa procesowego (substytucji) w razie ustania pełnomocnictwa głównego

MAREK KULIK

Jak rozumieć popełnienie czynu polegającego na udaremnianiu lub uszczupleniu zaspokojenia wierzyciela (art. 300 § 2 k.k.)? Glosa

10

październik

2024

www.czasopisma.wolterskluwer.pl

Wolters Kluwer

Zasady składania materiałów do publikacji

- Redakcja prosi Autorów, aby materiały przeznaczone do publikacji były przysyłane pocztą elektroniczną na adres: pl.PrzeglądSadowy@wolterskluwer.com.
 - Artykuły powinny liczyć do 1 arkusza wydawniczego (1 ark. = 40 tys. znaków łącznie ze spacjami i przypisami), a glosy ok. 0,5 arkusza wydawniczego (20 tys. znaków łącznie ze spacjami i przypisami). Materiały o większej objętości nie będą mogły być przyjęte do druku lub będą zwracane przez Redakcję Autorom z prośbą o ich skrócenie.
 - Do nadesłanego artykułu należy dołączyć: a) tłumaczenie tytułu artykułu na język angielski, b) słowa kluczowe w języku polskim i angielskim, c) abstrakt w języku polskim i angielskim – o objętości ok. 1000 znaków ze spacjami każde (ok. 1/2 strony znormalizowanego komputeropisu) oraz d) **bibliografię załącznikową**, e) numer **ORCID**.
 - Redakcja zastrzega sobie możliwość dokonywania skrótów, poprawek stylistycznych, językowych i interpunkcyjnych oraz wprowadzania śródtytułów.
 - Autorzy proszeni są o podawanie – przy wysyłanym materiale – a) adresu poczty elektronicznej i b) telefonów kontaktowych, a także c) adresu zamieszkania oraz d) tytułu naukowego, zajmowanego stanowiska lub pełnionej funkcji. W wypadku przyjęcia materiałów do publikacji Autorzy będą proszeni o zgłoszenie danych osobowych potrzebnych do deklaracji podatkowej.
 - Artykuły zamieszczane w „Przeglądzie Sądowym” są poddawane recenzji.
 - Materiał przeznaczony do publikacji w „Przeglądzie Sądowym” nie może być nigdzie wcześniej publikowany ani rozpatrywany pod kątem publikacji w innym czasopiśmie.
 - Autor, przekazując tekst Redakcji, przenosi na Wydawcę wyłączne prawo do jego publikacji (prawa autorskie i wydawnicze).
 - Redakcja informuje, że *ghostwriting* oraz *guest authorship* są przejawem nierzetelności naukowej – wszelkie wykryte przypadki będą dokumentowane, a odpowiednie podmioty (instytucje zatrudniające autorów, towarzystwa naukowe, stowarzyszenia edytorów naukowych itp.) powiadamiane. *Ghostwriting* wystąpi wtedy, gdy ktoś wniósł istotny wkład w powstanie publikacji bez ujawnienia swojego udziału jako jeden z autorów lub bez wymienienia jego roli w podziękowaniach zamieszczonych w publikacji. *Guest authorship* polega na tym, że udział autora jest znikomy lub w ogóle nie miał miejsca, a mimo to jest autorem lub współautorem publikacji.
 - Autorzy są proszeni o stosowanie się do wskazówek dla Autorów artykułów do czasopism Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., zamieszczonych pod adresem <https://www.wolterskluwer.com/pl-pl/solutions/informacje/dla-autorow>.
 - Redakcja uprzejmie informuje, że od 1 stycznia 2018 r. za publikację w „Przeglądzie Sądowym” nie są wypłacane honoraria autorskie.
 - Dodatkowe informacje o „Przeglądzie Sądowym” można odnaleźć na stronie czasopisma: <http://www.czasopisma.wolterskluwer.pl/przeglad-sadowy>.
-

Przegląd Sądowy

CZASOPISMO POŚWIĘCONE PRAWNYM
ZAGADNIENIOM WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI

10

październik

2024

www.czasopisma.wolterskluwer.pl

Wolters Kluwer

Redaktor Naczelny
TADEUSZ ERECIŃSKI

Kolegium Redakcyjne

Masahisa Deguchi
Leszek Garlicki
Małgorzata Gersdorf
Peter Gottwald
Jacek Gudowski
Viktória Harsági
Krzysztof Pietrzykowski (redaktor merytoryczny)
Marta Romańska
Stanisław Zabłocki
Andrzej Zoll

Sekretarz Redakcji

Klaudia Szawłowska
pl.PrzeglądSadowy@wolterskluwer.com

Redaktor języka angielskiego

Roman Wojtasz

Redaktor statystyczny

Anna Kieszek-Sobczyńska

Za publikację naukową na łamach „Przeglądu Sądowego” Autor otrzymuje 70 pkt.

(zgodnie z załącznikiem do komunikatu Ministra Nauki z 5.01.2024 r.

w sprawie wykazu czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych, wydanego na podstawie art. 267 ust. 3 ustawy z 20.07.2018 r.

– Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, Dz.U. z 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Wskaźnik Index Copernicus Value (ICV) 2023: 60.26 punktów.

Wersją podstawową (referencyjną) czasopisma jest wersja papierowa.

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

www.wolterskluwer.pl

Dyrektor Działu Publikacji Periodycznych:

Klaudia Szawłowska, klaudia.szawłowska@wolterskluwer.com

Sekretariat: czasopisma@wolterskluwer.pl,

<http://www.czasopisma.wolterskluwer.pl/przegląd-sadowy>

Sprzedaż i prenumerata:

Księgarnia internetowa Wolters Kluwer Polska www.Profinfo.pl – tel. +48 732 122 863

lub infolinia 801 044 545, e-mail: PL-prenumerata@wolterskluwer.com

Ruch – tel. 22 693 70 00 lub 801 800 803, Kolporter – tel. 801 40 40 44,

GLM – tel. +48 504 914 773, Garmond – tel. 22 837 30 08

ARTYKUŁY

Henryk Pietrzkowski

Kilka uwag o egzekucji obowiązku usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z 28.06.2006 r., III CZP 23/06 oraz zmian w art. 1049 i 1050 Kodeksu postępowania cywilnego 7

Piotr Ryłski

Wygaśnięcie dalszego pełnomocnictwa procesowego (substytucji) w razie ustania pełnomocnictwa głównego 22

Kacper Wosiak

Rozliczenie z występującym współnikiem spółki osobowej – wybrane problemy 39

Arkadiusz Sadza

Upływ czasu jako negatywna przesłanka zabezpieczenia roszczeń w sprawach własności intelektualnej (art. 755 § 2³ Kodeksu postępowania cywilnego) 51

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH CYWILNYCH

Łukasz Węgrzynowski

Redukcja postanowienia niedozwolonego. Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 1.06.2022 r., II CSKP 364/22 66

Bartłomiej Krupowicz

Dopuszczalność zażalenia na wyrok kasatoryjny. Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z 12.02.2024 r., III CZ 271/23 84

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH KARNYCH

Marek Kulik

Jak rozumieć popełnienie czynu polegającego na udaremnianiu lub uszczupleniu zaspokożenia wierzyciela (art. 300 § 2 Kodeksu karnego)? Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 9.01.2024 r., III KK 193/23 92

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ewelina Duda-Staworko

Pyrrusowe zwycięstwo właścicieli hoteli nad nadawcami programów radiowych i telewizyjnych. Głos do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 8.09.2022 r., C-716/20, RTL Television GmbH przeciwko Grupo Pestana S.G.P.S. SA, SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro S.A.	100
---	-----

ARTICLES

Henryk Pietrzkowski

A few remarks on the enforcement of the obligation to remedy the effects of a breach of personal rights in the light of the resolution of the Supreme Court of 28 June 2006, III CZP 23/06 and the amendments to Articles 1049 and 1050 of the Civil Procedures Code 7

Piotr Rylski

Expiry of further powers of attorney (substitution) in the case of the termination of the principal power of attorney 22

Kacper Wosiak

Settling up with a partner leaving a partnership – selected issues 39

Arkadiusz Sadza

Passage of time as a negative premise for securing claims in intellectual property cases (Article 755 § 2³ of the Civil Procedures Code) 51

JUDGMENTS OF THE SUPREME COURT IN CIVIL CASES

Łukasz Węgrzynowski

Modification of an unfair term. Commentary on the judgment of the Supreme Court of 1 June 2022, II CSKP 364/22 66

Bartłomiej Krupowicz

Admissibility of appealing against a cassation judgment. Commentary on the decision of the Supreme Court of 12 February 2024, III CZ 271/23 84

JUDGMENTS OF THE SUPREME COURT IN CRIMINAL CASES

Marek Kulik

How should the commission of an act of preventing or reducing the satisfaction of a creditor (Article 300 § 2 of the Criminal Procedures Code) be understood? Commentary on the judgment of the Supreme Court of 9 January 2024, III KK 193/23 ... 92

JUDGMENTS OF THE COURT OF JUSTICE
OF THE EUROPEAN UNION

Ewelina Duda-Staworko

Pyrrhic victory of hotel owners over radio and television broadcasters.
Commentary on the judgment of the Court of Justice of 8 September 2022,
C-716/20, RTL Television GmbH v Grupo Pestana S.G.P.S. SA, SALVOR –
Sociedade de Investimento Hoteleiro S.A.100

Henryk Pietrkowski

sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku

Kilka uwag o egzekucji obowiązku usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z 28.06.2006 r., III CZP 23/06 oraz zmian w art. 1049 i 1050 Kodeksu postępowania cywilnego

Słowa kluczowe: postępowanie egzekucyjne, egzekucja wyroku nakazującego usunięcie skutków naruszenia przez dłużnika dobra osobistego wierzyciela

1. Słowo wstępne

Zgodnie z art. 24 Kodeksu cywilnego¹ ten, czyje dobro osobiste zostało naruszone, może żądać, aby osoba, która je naruszyła, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, a w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Z reguły pokrzywdzony żąda, aby sąd zobowiązał pozwanego do publicznego ogłoszenia oświadczenia, którego treść obejmuje przeproszenie lub wyrażenie ubolewania.

Sprawy o ochronę dóbr osobistych trafiają coraz częściej na wokandy sądowe. Przyczyną ich znacznego wzrostu, zwłaszcza w ostatnich latach, jest język debaty publicznej, wykraczający poza standardy, które powinny w niej obowiązywać. Codziennością stały się, szczególnie w tzw. tabloidach, programach i audycjach, informacje zniekształcone, a nawet mijające się z prawdą, nierzadko komentowane w sposób naruszający dobre imię osób prywatnych i publicznych. Niestety zjawisko to występuje zwłaszcza w wypowiedziach polityków nazywanych „elitą”. Ich pojedynki na słowa, pełne pomówień i bezpodstawnych oskarżeń, relacjonowane w mass mediach (TV, radio, prasa, Internet itp.), a także dezinformacje i konfabulacje o zdarzeniach dotyczących osób aktywnie działających na forum publicznym, przekraczające dopuszczalną krytykę i bez ich profesjonalnego zweryfikowania przez

¹ Ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061 ze zm.), dalej – k.c.

dziennikarzy, są źródłem spraw sądowych, których przedmiotem są roszczenia o ochronę dóbr osobistych.

Z prawomocnych wyroków uwzględniających powództwa w sprawach przeciwko dziennikarzom i wydawcom materiałów prasowych, w których doszło do naruszenia dóbr osobistych, wynika, że naruszona została podstawowa zasada rzetelnego działania dziennikarza, ustanowiona w art. 12 ust. 1 pkt 1 Prawa prasowego², a także że dziennikarze często nie dysponują uzasadnioną podstawą faktyczną wyrażonej opinii (osądu dziennikarskiego) o opisanym zdarzeniu. Na konieczność dysponowania nią wskazują – ze względu na ochronę dobrego imienia i praw innych osób, o czym mowa w art. 10 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności³ – Europejski Trybunał Praw Człowieka⁴, Sąd Najwyższy⁵ i sądy powszechne⁶.

Pamiętać należy, że jednak zbyt liberalne wobec naruszcycieli dóbr osobistych orzecznictwo sądowe odwołujące się do chronionych przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej⁷ wartości, jakimi są wolność słowa i wypowiedzi, a także wolność prasy⁸, nie zapewnia w wystarczającym stopniu ochrony dóbr osobistych, mimo że one też są chronione przez Konstytucję⁹.

Nie bez znaczenia jest także niska sprawność postępowania rozpoznawczego w sprawach o ochronę dóbr osobistych. Sprawy te, nieobjęte katalogiem spraw pilnych¹⁰, wyznaczane są po długim terminie oczekiwania, a następnie są rozpoznawane z zachowaniem kolejności ich wpływu do sądu. Ich zakończenie dopiero po kilkunastu czy nawet kilkudziesięciu miesiącach, a nawet kilku latach wyrokiem niekorzystnym dla naruszydela traci znaczenie

² Ustawa z 26.01.1984 r. – Prawo prasowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 1914).

³ Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzona w Rzymie 4.11.1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z uzup. i zm.).

⁴ Por. np. wyroki ETPC: z 27.02.2001 r., skarga nr 26958/95, Jeruzalem przeciwko Austrii; z 26.02.2002 r., skarga nr 28525/95, Unabhangige Initiative Informationsvielfalt przeciwko Austrii; z 19.05.2005 r., skarga nr 48176/99, Turhan przeciwko Turcji; z 31.05.2011 r., skarga nr 5995/06, Sabanović przeciwko Czarnogórze i Serbii; z 19.07.2011 r., skarga nr 23954/10, UJ przeciwko Węgrom; z 23.10.2012 r., skarga nr 19127/06, Jucha i Żak przeciwko Polsce, HUDOC.

⁵ Sąd Najwyższy w wyroku z 14.05.2003 r., I CKN 463/01, OSP 2004/2, poz. 22, wskazując na naruszenia art. 12 Prawa prasowego, podniósł, że sama wypowiedź oceniająca wprawdzie nie poddaje się weryfikacji z punktu widzenia jej zgodności z prawdą, to jednak o rzetelności takiej wypowiedzi świadczy w szczególności to, czy oparta została na starannie zebranych źródłach, na faktach ustalonych z wymaganą od dziennikarza rzetelnością i starannością, czy też na faktach niedostatecznie sprawdzonych i czy przy jej sformułowaniu nie doszło do przeinaczenia faktów lub ich interpretacji niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania i zwykłego doświadczenia.

⁶ Zob. wyrok SA w Warszawie z 7.06.2013 r., I ACa 1584/12, LEX nr 1327625.

⁷ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze sprost. i zm.), dalej – Konstytucja RP.

⁸ Art. 14 i 54 ust. 1 Konstytucji RP.

⁹ Art. 30 i 47 Konstytucji RP.

¹⁰ § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 867).

dla osoby, której dobra osobiste zostały naruszone. Wyrok nakazujący naruszcycielowi dobra osobistego złożenie i opublikowanie oświadczenia o treści zapewniającej usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego nie jest z reguły dobrowolnie wykonywany. Długotrwała i nieefektywna egzekucja prowadzona sposobem przewidzianym w art. 1050 Kodeksu postępowania cywilnego¹¹ (dla tzw. czynności niezastępowalnych) dopełnia wszystkich możliwych przeszkód ograniczających, a nazbyt często uniemożliwiających osiągnięcie końcowego efektu.

Nadzieją na sprawny przebieg egzekucji prowadzonej tym sposobem miał być egzekucyjny środek przymusu, mający swe źródło w instytucji *astreinte* (stosowany m.in. we Francji i krajach Beneluksu), której istota polega na zobowiązaniu dłużnika do zapłaty wierzycielowi określonej kwoty za jednostkę czasu, gdy nie wykonuje dobrowolnie czynności niezastępowalnej, albo za każdorazowe naruszenie obowiązku – w przypadku świadczenia polegającego na zaniechaniu¹².

Ustawodawca polski, wprowadzając na podstawie ustawy z 16.09.2011 r.¹³ nowy środek przymusu skrótowno określany „zapłatą na rzecz wierzyciela”, uznał, że pozostałe środki (grzywna i areszt), pozostające w dyspozycji sądu właściwego do wymuszenia na dłużniku określonego zachowania, nie zapewniają sprawnego wykonania tytułu wykonawczego. Wskutek pojawienia się tego środka egzekucyjnego oraz dodania art. 1050¹ i art. 1051¹ k.p.c., a także nadania nowego brzmienia art. 1052, 1053 § 1 i art. 1055 k.p.c. zmianie istotnej uległy poszczególne stadia egzekucji, której przedmiotem są świadczenia egzekwowane na podstawie art. 1050–1059 k.p.c. Oryginalność przyjętego rozwiązania polega na tym, że stanowi połączenie romańskiej konstrukcji *astreinte* z obowiązującym w prawie germańskim systemem grzywien przypadających *fiskusowi*. Należało żywić nadzieję, że hybrydowa konstrukcja polskiego ustawodawcy okaże się najskuteczniejsza¹⁴. Tak się jednak nie stało. Efekty tej egzekucji, której istota polega na przełamaniu oporu psychicznego dłużnika, nadal nie były i nadal nie są znaczące. W przypadku egzekucji świadczenia polegającego na obowiązku złożenia i opublikowania oświadczenia, do którego dłużnik został zobowiązany na podstawie art. 24 § 1 k.c., zjawisko takie jest szczególnie niepokojące, zważywszy na charakter świadczenia będącego przedmiotem egzekucji oraz społeczne zainteresowanie sprawami o naruszenie dóbr osobistych, relacjonowanymi i komentowanymi przez *mass media*.

¹¹ Ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550 ze zm.), dalej – k.p.c.

¹² Zob. P. Grzegorzczak, *Egzekucja świadczeń polegających na wykonaniu lub zaniechaniu czynności w państwach europejskich* [w:] *Proces Cywilny. Nauka – Kodyfikacja – Praktyka. Księga jubileuszowa dedykowana Profesorowi Feliksowi Zedlerowi*, Warszawa 2012, s. 1021–1056.

¹³ Ustawa z 16.09.2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381), która weszła w życie 3.05.2012 r., dalej – ustawa z 16.09.2011 r.

¹⁴ Szerzej zob. H. Pietrzkowski, *Egzekucja prowadzona na podstawie art. 1050–1051 k.p.c. po nowelizacji dokonanej ustawą z 16 września 2011 r.*, „Polski Proces Cywilny” 2012/1, s. 45–63.

2. Uchwała Sądu Najwyższego z 28.06.2006 r., III CZP 23/06

W tej sytuacji Sąd Najwyższy w uchwale z 28.06.2006 r., III CZP 23/06¹⁵, dokonując nowatorskiej wykładni art. 1049 i 1050 k.p.c. przed ich znowelizowaniem przez ustawę z 9.03.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw¹⁶ oraz ustawę z 28.07.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw¹⁷, uznał, że czynność dłużnika (naruszyciela dobra osobistego) polegająca na obowiązku złożenia i opublikowania w prasie oświadczenia odpowiedniej treści w celu usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego należy kwalifikować jako czynność zastępowalną (art. 1049 k.p.c.), nie zaś niezastępowalną (art. 1050 k.p.c.). Umożliwia to zastępcze wykonanie tytułu wykonawczego przez wierzyciela, bez konieczności przełamywania oporu dłużnika środkami przymusu, niezapewniającymi sprawnego wykonania tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy podniósł m.in., że:

- 1) podstawowym celem prawnym związanym z aktem przeproszenia (ubolewania) jest zniweczenie skutków dokonanego naruszenia, a nie uzyskanie satysfakcji przez wierzyciela, co w drodze przymusu egzekucyjnego i tak przeważnie nie jest możliwe;
- 2) instytucja „sądowych przeprosin” stanowi w istocie fikcję i ma charakter pozorny;
- 3) wykonanie wyroku pod przymusem nie oznacza prawdziwych przeprosin (wyrazów ubolewania), lecz jedynie opublikowanie jego treści;
- 4) z psychologicznego punktu widzenia teza, że złożenie przeprosin lub wyrażenie ubolewania jest ściśle związane ze stanem emocjonalnym dłużnika oraz jego uczuciami żalu i współczucia, w zasadzie nie powinna budzić zastrzeżeń, jednak w aspekcie jurystycznym traci swą doniosłość, gdyż z punktu widzenia prawnego istotą przeprosin (wyrażenia ubolewania) – w omawianym przypadku – jest przede wszystkim skorygowanie obrazu osoby dotkniętej naruszeniem dobra osobistego, najczęściej czci lub dobrego imienia, w oczach opinii publicznej lub innych osób.

Wykazanie takiego jej charakteru nie było łatwe w świetle dotychczasowych opracowań definiujących pojęcie czynności zastępowalnej oraz czynności niezastępowalnej, jednak – jak się okazało – nie niemożliwe. Aby stało się możliwe, wymagało przyjęcia słusznego założenia, które może nie wybrzmiało zbyt wyraźnie w uzasadnieniu uchwały, że utrwalone poglądy – zważywszy na zmieniającą się rzeczywistość – nie muszą trwać nieskończenie. Niekiedy wymagają modyfikacji prowadzącej do innej wykładni przepisów prawa, nierzadko pozostającej w opozycji do dotychczasowej. Dzieje się tak z tego względu, że rzeczywistość zawsze wyprzedza prawo, jego zatem stosowanie i wykładnia w procesie rozstrzygania spraw musi to uwzględniać. Warto więc czerpać z orzeczniczego doświadczenia, odrywając się od poglądów zastygłych i powielanych przez lata oraz pamiętać, że normy prawa cywilnego,

¹⁵ Uchwała SN z 28.06.2006 r., III CZP 23/06, OSNC 2007/1, poz. 11, dalej – uchwała SN z 28.06.2006 r.

¹⁶ Ustawa z 9.03.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 614), dalej – ustawa z 9.03.2023 r.

¹⁷ Ustawa z 28.07.2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1615), dalej – ustawa z 28.07.2023 r.